

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/88/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215226454
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1215226454.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: AK MS s.r.o., Galandova 3, 811 06 Bratislava, IČO: 47 237 767, proti žalovanému: INFORAMA a.s., Mlynské Nivy 54, 821 05 Bratislava, IČO: 35 729 864, právne zastúpený: JUDr. Ľubomír Schweighofer, advokát, Šafárikovo nám. č. 2, 811 02 Bratislava, o zaplatenie istiny 48.000 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 24Cb/308/2015-168 zo dňa 01.12.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 24Cb/308/2015-168 zo dňa 01.12.2017 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 48.000 Eur spolu s 9,05 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 12.11.2015 až do zaplatenia, sumu 1.440 Eur spolu s 9,05 % ročným úrokom z omeškania odo dňa 15.01.2016 až do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 Eur, a to do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 03.12.2015, sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 48.000 Eur spolu s príslušenstvom, t.j. úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 48.000 Eur od 12.11.2015 do zaplatenia, ako i trovy konania a to z titulu odmeny uplatnenej na základe Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 08.04.2015.

Žalobu odôvodnil tým, že dňa 08.04.2015 uzavrel so žalovaným Zmluvu o poskytovaní právnych služieb (ďalej len „Zmluva“), ktorej predmetom bolo zastúpenie žalovaného ako klienta v právnej veci usporiadania právnych vzťahov k pozemkom vo vlastníctve hlavného mesta SR Bratislavy, ktoré sa nachádzajú pod stavbou vo vlastníctve žalovaného. Uviedol, že podľa čl. III. ods. 1 písm. a) Zmluvy sa zmluvné strany dohodli na kombinovanej odmene za poskytnuté právne služby, a to v prípade zápisu trvalého vecného bremena do katastra nehnuteľností alebo v prípade dojednania vecného bremena spočívajúceho v bezodplatnom užívaní pozemkov pod stavbami mimosúdnou dohodou alebo právoplatným súdnym rozhodnutím, poskytne klient (žalovaný) popri dohodnutej odmene podľa písm. a) - c) čl. III. Zmluvy osobitnú odmenu vo výške 44.000 Eur bez DPH. Podľa čl. III. bod 2 písm. b) Zmluvy sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi preddavok na odmenu vo výške 4.000 Eur. Poukázal na to, že žalobca v prospech žalovaného v zmysle Zmluvy vykonal dohodnutý rozsah služieb, nakoľko na LV č. XXXX v prospech žalovaného bolo zapísané vecné bremeno práva stavby v zmysle § 23 zákona č. 182/1993 Z.z. na pozemku parc. č. XXX a parc. č. XXX/X, zapísané na LV č. XXXX záznamom ku dňu 29.07.2015 (č. D. XXXXX/XX) zo dňa 04.11.2014. Ďalej uviedol, že list vlastníctva a listina s vyznačením záznamu ťarchy boli odovzdané štatutárnemu zástupcovi žalovaného V.. F. S. dňa 05.11.2015. Následne žalobca v súlade so Zmluvou vystavil faktúru č. XXXXXX zo dňa 04.11.2015, na sumu 48.000 Eur vrátane DPH, pričom odmenu znížil o poskytnutý preddavok 4.000 Eur, ktorú osobne prevzal V.. F. S.Á.

dňa 05.11.2015. Nakoľko žalovaný sumu 48.000 Eur neuhradil v termíne splatnosti, od 12.11.2015 je v omeškaní so zaplatením dlžnej sumy.

Podaním doručeným súdu dňa 19.02.2016 žalobca navrhol, aby súd pripustil zmenu žaloby, nakoľko dňa 07.01.2016 vystavil žalovanému faktúru č. XXXXXX, splatnú dňa 14.01.2016, na sumu 1.440 Eur, v ktorej mu refakturoval uhradené peňažné prostriedky súvisiace s vyhotovením znaleckého posudku č. XX/XXXX. Súd uznesením č.k. 24Cb/308/2015-55 zo dňa 21.03.2015 uvedenú zmenu petitu pripustil. Žalobca ďalej uviedol, že predmet služby a výsledok právnej pomoci a služieb, ktoré poskytol, je stále zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú.: W.P., na ktorom je zapísané aj vecné bremeno v zmysle § 23 zákona č. 182/1993 Z.z. - právo stavby na pozemku parc. č. XXX, XXX/X a táto farcha v prospech žalovaného je zapísaná aj na LV č. XXXX k pozemku, ktorého vlastníkom je HM SR. Pohľadávku má zavedenú aj v účtovníctve a odviezol z nej DPH 8.000 Eur na vstupe a zaplatil 20 % daň z príjmov zo sumy 40.000 Eur. Zároveň uviedol, že mal aj ďalšie náklady, ktoré boli spojené s vypracovaním geometrického plánu, geodetickými prácami pri zosúladení údajov katastra pôvodnej stavby zdravotného strediska, ktorá bola takto zapísaná v r. 2015 na LV č. XXXX ako majetok žalovaného. Žalovaným tvrdené zaplatenie pohľadávky za geodetické práce a znaleckého posudku z preddavku je v rozpore s faktúrou, ktorá je podkladom žaloby, z ktorej zjavne vyplýva, že tento preddavok bol ku dňu vystavenia faktúry, t.j. 04.11.2015, zúčtovaný na farchu spoločnosti a náklady na geodetické práce a znalecký posudok boli fakturované spoločnosťou Geolik až v novembri 2015, so splatnosťou 20.12.2015, t.j. po vyúčtovaní preddavku na farchu spoločnosti. Namietal tvrdenie žalovaného vo vzťahu k uvedeniu do omylu, nakoľko žalovaný nešpecifikoval, v čom spočíval omyl, ani akým spôsobom ho žalobca uviedol do omylu. Poukázal na to, že sám štatutárny zástupca žalovaného upravil výšku pôvodne ústne dohodnutej odmeny na 40.000 Eur aj výšku preddavku, čo oznámil žalobcovi dňa 02.04.2015 sms-správou. V prípade, ak by bola zmluva neplatná z dôvodu uvedenia do omylu, tak podľa žalobcu nastupuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného 48.000 Eur vrátane DPH podľa § 451 OZ z dôvodu, že výsledky činnosti žalobcu sú zapísané v prospech žalovaného a žalovaný má prospech z tejto činnosti bez toho, aby za vec riadne zaplatil a nárok vo výške 1.440 Eur je tiež bezdôvodným obohatením na strane žalovaného, nakoľko žalovaný sám svojimi podaniami z 22.06.2015 a 27.07.2015 použil výsledky činnosti spoločnosti Geolik - vypracovaný geometrický plán a znalecký posudok na zmenu údajov katastra, súvisiacich s jeho stavbou a zároveň aj súvisiacich so zápisom vecného bremena práva stavby. Žalobca uviedol, že vykonával činnosti aj nad rámec dohodnutý v predmete plnenia, najmä zosúladenie údajov katastra - ich stavby so skutočnosťou a okrem toho i samotné vecné bremeno má svoju hodnotu a v dôsledku tohto vecného bremena práva stavby, zaniká povinnosť žalovaného uhrádzať vlastníkovi pozemku bezdôvodné obohatenie v obvyklej výške bežného nájomného. Mal za to, že zmluva bola uzavretá v súlade so zákonom a s vôľou strán, t.j. odmena bola dohodnutá vo výške navrhutej žalovaným a náklady na geodetické práce a znalecký posudok sú v cene obvyklej za tieto práce a boli uhradené žalobcom v celej výške.

Žalovaný v rámci procesnej obrany uviedol, že bol žalobcom uvedený do omylu, ktorý sa týkal toho, za aké právne služby má žalobcovi patriť dohodnutá odmena vo výške 44.000 Eur, keďže v článku I. Zmluvy žalobca špecifikoval, že vec pre žalovaného vybaví na základe rozsiahlych rokovaní, konzultácií, porád, odborných posudkov, informácií a stanovísk v písomnej forme, posúdení a vyhotovení právnych dokumentov na rokovaníach s vlastníkom pozemkov a inými štátnymi orgánmi za podmienok podľa Zmluvy. Poukázal na to, že žalobca pred podpisom Zmluvy uviedol žalovanému, čo všetko je potrebné pre usporiadanie pozemkov pod stavbou vo vlastníctve žalovaného urobiť a ubezpečoval ho, že tento právny vzťah usporiada tak, že buď prevedie vlastníctvo k pozemku na žalovaného alebo dojedná nájomný vzťah k pozemku alebo dojedná zriadenie vecného bremena, či už mimosúdnou dohodou s HM SR Bratislava alebo súdnym rozhodnutím, teda prezentoval náročnosť tak časovú, ako aj právnu a vecnú v súvislosti s plnením predmetu Zmluvy, pričom ako odborník musel vedieť, že je možné usporiadanie týchto vzťahov zosúladením skutkového a právneho stavu zápisom vecného bremena - práva stavby - do katastra nehnuteľností. Ďalej podľa žalovaného omyl spočíval v tom, že žalobca ho nepoučil o tom, že usporiadanie právneho vzťahu k pozemkom je už vyriešené zákonom č. 182/1993 Z. z.. Mal za to, že ak žalobca tvrdí, že v dôsledku jeho činnosti zanikla žalovanému povinnosť platiť nájomné, nie je to pravda, pretože podľa zákona mal zriadené vecné bremeno - právo stavby už v roku 1993, a teda nikdy mu takáto povinnosť voči mestu nevznikla. Poukázal na to, že dohadovanie odmeny a jej výšky bolo viazané na to, čo žalobca ako advokát uviedol žalovanému pred podpisom Zmluvy a čo aj zdefinoval do predmetu Zmluvy. Zastával názor, že bolo legitímne očakávanie žalovaného, že za takto dohodnutú odmenu, bude žalobca vykonávať ním popísané činnosti nevediac, že jeho problém je možné vyriešiť zápisom vecného bremena do katastra, a už vôbec nevediac, že jeho problém je vyriešený zo zákona, a teda je potrebné iba podať podanie do katastra, ktoré má deklaratórny charakter a ktorého

prílohou je znalecký posudok, geometrický plán a kolaudačné rozhodnutie. V prípade, ak by žalobca, ako konajúci s odbornou starostlivosťou, riadne poučil žalovaného o takejto možnosti zosúladenia skutkového a právneho stavu, mohol si žalovaný aj sám objednať znalecký posudok, geometrický plán a tento podať na kataster spolu s kolaudačným rozhodnutím z r. 1980. Mal za to, že dojednanú odmenu 44.000 Eur bez DPH nemožno považovať za primeranú za uskutočnenie tohto jedného podania na kataster, odmena je absurdná a v rozpore s povinnosťou žalobcu ako advokáta konať čestne a svedomito. Uviedol, že znalecký posudok ako aj geometrický plán bol žalobca povinný uhradiť zo zaplateného preddavku a nie je oprávnený si voči žalovanému účtovať 1.440 Eur za vyhotovenie znaleckého posudku ako tzv. priamy náklad podľa čl. III bod. 3 Zmluvy. Poukázal na to, že žalobca uvádza akúsi kombinovanú odmenu s odkazom na čl. III ods. 1 písm. a) až c) Zmluvy a zároveň v písm. a) dojednal osobitnú odmenu popri odmene dohodnutej podľa písm. a) až c) a navyše dojednal aj preddavok 4.000 Eur za ďalšie úkony. Článok III. bod 1. písm. a) Zmluvy preto žalovaný považoval za neurčitý, nejasný a nezrozumiteľný za čo má žalovaný zaplatiť žalobcovi 44.000 Eur, ktorý odporuje zákonu a obchádza zákon o advokácii ako aj vyhlášku č. 655/2004 Z.z.. Uviedol, že nie je osoba s právnickým vzdelaním a s dôverou pristúpil k podpisu Zmluvy so žalobcom, ktorá je prejavom vôle zaplatiť dohodnutú odmenu za úkony uvedené v čl. I. Zmluvy. Zdôraznil, že ak by bol žalobcom poučený o tom, že je možné vec vyporiadať, resp. že je vyporiadaná, nikdy by nepristúpil k podpisu takejto dohody a nezaviazal by sa platiť odmenu vo výške 44.000 Eur za takto prezentované rozsiahle činnosti. Mal za to, že žalobca konal v rozpore s § 18 ods. 1 a 2 zákona o advokácii, § 6 Advokátskeho poriadku, vyhlášky o odmenách advokátov, že Zmluva je neurčitá, nejasná a obchádza vyššie citované zákony, preto je neplatná s poukazom na § 37 a § 39 OZ, § 18 ods. 1 a 2 zákona o advokácii a § 2 vyhlášky o odmenách advokátov. Poukázal na to, že nejde o také vecné bremeno, ktoré by bolo výsledkom dojednaní s HM SR Bratislava a zároveň je to vecné bremeno vzťahujúce sa k stavbe, a teda žalovaný nemôže s týmto pozemkom ani disponovať a v prípade zániku stavby mu toto právo zaniká, teda nejde o také trvalé usporiadanie právnych vzťahov, ako bolo deklarované v Zmluve.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a vec právne posúdil podľa ustanovení § 14 ods. 1, § 18 ods. 1, 2, 5, § 24 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“), § 1 ods. 2, § 2 ods. 1, 2, 3, § 5 písm. b), § 6, § 16 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“), § 365, § 369 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 49a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. a dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Súd prvej inštancie za nesporné považoval, že strany sporu uzatvorili dňa 08.04.2015 odplatnú Zmluvu o poskytovaní právnych služieb, ktorú posúdil ako mandátnu zmluvu podľa § 566 a nasl. OBZ. Za nesporné považoval, že strany si v Zmluve dohodli odmenu v zmysle § 5 písm. b) Vyhlášky a skutočnosť, že žalovaný žalobcovi neuhradil (okrem preddavku 4.000 Eur) ani časť takejto dohodnutej odmeny. Súd dospel k záveru, že vzhľadom na služby, ktoré boli reálne poskytnuté žalobcom žalovanému, nebolo zistené, že by žalobca ako advokát pri výkone činnosti pre žalovaného, nepostupoval pri poskytovaní služieb s odbornou starostlivosťou. Poukázal na to, že žalovaný v priebehu spolupráce a ani pri preberaní faktúry nevzniesol žiadnu reklamáciu alebo námietku ohľadom poskytnutých služieb advokáta, nenamietol, že by podanie advokáta považoval za nedostatočné, alebo, že by požadovaný výsledok nebol dosiahnutý. Ohľadom dohodnutej odmeny poukázal na to, že žalovaný neuhradil žalobcovi žiadnu odmenu (a to ani zníženú), napriek tomu, že je nepochybné, že žalobca ako advokát, vykonal pre žalovaného právne služby a dosiahol výsledok v zmysle uzavretej Zmluvy, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na vyplatenie dohodnutej odmeny. Za nedôvodné a účelové považoval súd tvrdenia žalovaného týkajúce sa neplatnosti Zmluvy pre jej rozpor s § 3 ods. 1 a § 37 OZ. Mal za to, že strany sporu uzavreli platnú Zmluvu, ktorá jednoznačne a zrozumiteľne vyjadruje vôľu zmluvných strán, žalovaný podpísaním Zmluvy vyjadril svoj súhlas s jej predmetom i so spôsobom výpočtu odmeny, ktorej výšku dokonca sám upravil a navrhol (pri určení výšky odmeny sa vychádzalo z hodnoty nájmu požadovaného od žalovaného hlavným mestom SR Bratislava v konaní vedenom sp. zn. 7C/248/2014). Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného týkajúceho sa omylu bol súd toho názoru, že § 49a OZ nemožno vykladať tak, že na jeho základe je osoba, ktorá sa omylu dovoľáva, zbavená povinnosti si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný je právnickou osobou a vzhľadom na jeho predmet činnosti ide o osobu spôsobilú si zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a ktorá vzhľadom na predmet jej činnosti disponuje odbornými informáciami a skúsenosťami, a preto nie je ani nevyhnuté poučovať v takom rozsahu ako

uvádza žalovaný. Pokiaľ ide o tvrdenie, že žalovaný mal zo zákona zriadené vecné bremeno, a preto mu nevznikla povinnosť platiť nájomné, súd mal za to, že toto tvrdenie je v rozpore so skutočnosťou, nakoľko dôvodom uzavretia predmetnej zmluvy bolo, že vlastník pozemku si od žalovaného začal uplatňovať náhradu za ich užívanie v podobe bezdôvodného obohatenia, a práve táto skutočnosť bola dôvodom, pre ktorý žalovaný potreboval usporiadať vzťahy k týmto pozemkom a uzavrel so žalobcom Zmluvu. Uviedol, že žalovaný svoje tvrdenie, že bol uvedený do omylu nepodložil žiadnym dôkazom, preto súd vyhodnotil túto námietku ako nepreukázanú a neopodstatnenú. Podľa jeho názoru žalovaný v konaní nepreukázal, že by pred uzatváraním Zmluvy predložil žalobcovi potrebnú dokumentáciu, z ktorej by malo vyplývať, že by bolo možné usporiadať vzťahy k pozemkom a stavbe len jednoduchým podaním na kataster. Uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ešte pred uzavretím predmetnej Zmluvy si hlavné mesto začalo od žalovaného uplatňovať nároky v podobe vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov a v danej veci navrhovalo aj rokovania. Na základe uvedeného súd zastával názor, že žalobca mal v čase uzatvorenia Zmluvy vedomosť o nároku uplatňovanom hlavným mestom SR a o spore vedenom medzi žalovaným a hlavným mestom SR Bratislava, a práve tieto skutočnosti svedčia o tom, že z podkladov, ktoré mal žalobca k dispozícii vyplývalo, že môže ísť o právne i časovo zložitú vec. V tejto súvislosti súd uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný žalobcovi predkladal podklady postupne, prostredníctvom zamestnanca J. W. a to až po uzavretí Zmluvy. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že Zmluva je neplatná z dôvodu jej nezrozumiteľnosti a neurčitosti a nakoľko z obsahu a jazykového vyjadrenia ustanovenia čl. III bod 1 Zmluvy jednoznačne vyplýva prejav vôle zmluvných strán smerujúci k dohode o výške odmeny a o spôsobe jej určenia, súd toto ustanovenie posúdil ako platné. Súd mal za to, že z čl. I ods. 1 Zmluvy nevyplýva povinnosť žalobcu ako advokáta vykonať všetky úkony právnej pomoci tak, ako tu boli vymenované a vykonanie všetkých týchto úkonov nebolo podmienkou na vyplatenie odmeny. Uviedol, že bolo na zvážení advokáta, vychádzajúc z konkrétnej situácie a charakteru veci, ktoré úkony vykoná v záujme klienta za účelom dosiahnutia požadovaného výsledku (pričom ako vyplynulo aj z vykonaného dokazovania, nešlo výlučne len o jedno jednoduché podanie na kataster ako tvrdil žalovaný, ale žalobca vykonal viacero úkonov právnej pomoci, ktoré vyústili do podania návrhu na kataster a zápisu vecného bremena). Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že náklady vo výške 1.440 Eur za vypracovanie znaleckého posudku má znášať žalobca, nakoľko tieto boli zahrnuté do preddavku. Mal za to, že strany sa dohodli, že tieto náklady budú hradené žalovaným osobite a nie je možné ich započítať do odmeny dohodnutej v bode 1 písm. a) článku III. Zmluvy, ako vyplýva z čl. III. bod 3 Zmluvy. Súd zastával názor, že advokátska kancelária žalobcu poskytla právne služby žalovanému v potrebnom rozsahu a nezistil dôvod, pre ktorý by nemala byť odmena žalobcovi vyplatená. Podľa súdu nedošlo k porušeniu žiadnych predpisov v súvislosti so službami poskytovanými žalobcom žalovanému, výšku dohodnutej odmeny nepovažoval za neprímeranú a žalobcovi priznal aj právo na zaplatenie sumy 1.440 Eur, predstavujúcich náklady zaplatené žalobcom znalci za vypracovanie znaleckého posudku, ako nevyhnutného podkladu pre vykonanie zápisu vecného bremena.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP a v dôsledku ktorých došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Žalovaný odvolanie odôvodnil ďalej tým, že rozsudok súdu prvej inštancie je tendenčný, arbitrárny, zmätočný, pričom súd sa nedostatočne vysporiadal s vecnými a právnymi argumentmi žalovaného a sám si vo svojich tvrdeniach odporuje.

Žalovaný uviedol, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd nesprávne interpretoval použité právne normy a súčasne tieto nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav. Zásadne namietal právne posúdenie obsahu Zmluvy, keď súd ustálil, že z čl. I. bod 1. Zmluvy nevyplýva povinnosť žalobcu ako advokáta vykonať všetky tieto úkony právnej pomoci a vykonanie všetkých úkonov nie je podmienkou na vyplatenie odmeny. S týmto právnym názorom súdu žalovaný nesúhlasil, keďže je v priamom rozpore s tým, na čom sa zmluvné strany dohodli v čl. I. bod 1. Zmluvy, a teda je popretím zmyslu a účelu Zmluvy a výsledkom svojvôle súdu. Poukázal na to, že v čl. I. bod. 1 Zmluvy je presne a explicitne určený predmet Zmluvy, kedy v súlade s týmto článkom žalovaný dôvodne očakával, že žalobca vykoná pre neho všetky tam uvedené činnosti a vedel, že za tieto činnosti prináleží žalobcovi dohodnutá odmena. Nesprávne právne posúdenie veci podľa žalovaného spočíva aj v tom, že súd neaplikoval § 567 ods. 1, 2, 3 OBZ. Pokiaľ súd tvrdil, že žalobca nebol povinný vykonať všetky úkony

právnej pomoci špecifikované v čl. I. bod 1. Zmluvy, ale iba dosiahnuť požadovaný výsledok, žalovaný poukázal na to, že žalobca ako advokát nevykonával žiaden z úkonov z dohodnutého rozsahu právnych služieb v zmysle článku I. bod 1. Zmluvy a súčasne klientom požadovaný výsledok nedosiahol. Zdôraznil, že k usporiadaniu právnych vzťahov k predmetným pozemkom podľa požiadavky klienta a v Zmluve dohodnutým spôsobom nedošlo, došlo iba k zosúladeniu skutkového a právneho vzťahu zápisom v katastri nehnuteľností, t. j. vecného bremena - práva stavby podľa § 23 zákona č. 182/1993 Z.z., ktoré vzniklo zo zákona, t. j. právne vzťahy k týmto pozemkom boli usporiadané uvedeným zákonom. Poukázal na to, že súd opomenul v odôvodnení napadnutého rozsudku uviesť, čo konkrétne vykonával žalobca pre žalovaného, a teda, že žalobca iba objednal u znalcov a geodeta znalecký posudok a geometrický plán, následne na základe predložených dokumentov urobil podanie na katastrálny odbor, žiadne ďalšie zložité a časovo náročné práce žalobca v tejto veci nevykonával. Zdôraznil, že zápis daného vecného bremena v žiadnom prípade nie je výsledkom právnej pomoci a služieb, ktoré poskytol žalobca v zmysle Zmluvy, ako súd prvej inštancie nesprávne ustálil. Uviedol, že vecné bremeno - právo stavby vzniklo účinnosťou zákona č. 182/1993 Z. z., a to bez ohľadu na to, či bolo alebo nebolo zapísané v katastri nehnuteľností, jeho zápis je len deklaratórnym zápisom vecného práva k nehnuteľnosti záznamom. S poukazom na § 34 zákona č. 162/1995 Z. z. a § 28 vyhlášky č. 461/20019 Z. z. mal za to, že žalobcovi sa v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdom pripisujú zásluhy zákonodarcu, resp. štátneho orgánu. Zároveň uviedol, že súd nesprávne posúdil, čo bol v danom prípade požadovaný výsledok, aké úkony žalobca reálne vykonával a či jeho úkony boli vykonané za účelom dosiahnutia požadovaného výsledku. Zastával názor, že súd pri posudzovaní tejto otázky nevychádzal z obsahu Zmluvy, ale z vlastných, ničím nepodložených úvah o tom, čo je právna služba a požadovaný výsledok činnosti žalobcu, dospejúc k neudržateľnému záveru, že podmienkou na vyplatenie odmeny nie je vykonanie všetkých činností uvedených v čl. I bod 1 Zmluvy. Poukázal na to, že rokovanie s Hlavným mestom SR Bratislava, ktorého výsledkom malo byť uzatvorenie zmluvy, malo byť podľa tvrdení žalobcu i podľa predmetu Zmluvy v čl. I, primárnou právnou činnosťou žalobcu pre žalovaného v súvislosti s usporiadaním právnych vzťahov k pozemkom v zmysle Zmluvy, o čom svedčí aj čl. IV bod 1. Zmluvy. Považoval za preukázané, že žalobca nezastupoval žalovaného pred Hlavným mestom SR Bratislava, čo bolo preukázané aj emailami, z ktorých vyplýva, že iná advokátska kancelária vykonávala predmetné úkony. Zdôraznil, že žalobca v konaní nepreukázal a ani netvrdil, že by vykonával čo i len jeden úkon právnej služby podľa čl. I ods. 1 Zmluvy. Namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal podstatnou námietkou žalovaného, že žalobca neposkytol žalovanému žiadne právne poradenstvo. Žalovaný ďalej namietal nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu na zaplatenie dojednej odmeny z dôvodu nesplnenia predmetu Zmluvy zo strany žalobcu, nesprávne právne posúdenie Zmluvy v ustanoveniach týkajúcich sa dojednaní odmeny, nedostatočné a nesprávne vysporiadanie sa súdom s námietkami žalovaného o neurčitosti, nejasnosti a nezrozumiteľnosti dojednaní odmeny, neprimeranosti odmeny vo vzťahu k úkonu vykonaného žalobcom a nesprávne právne posúdenie zaplateného preddavku vo výške 1.440 Eur bez DPH a priznanie nákladov žalobcovi na znalecký posudok vo výške 1.440 Eur. Keďže žalobca nepreukázal splnenie predmetu Zmluvy ani v časti, žalovaný bol toho názoru, že žalobcovi nepatrí dohodnutá odmena podľa čl. III. bod 1 Zmluvy vo výške 44.000 Eur bez DPH, ktorá je paušálnou odmenou podľa § 5 písm. b) vyhlášky. Mal za to, že žalobcovi by za daných okolností mohla patriť len tarifná alebo primeraná zmluvná odmena za podanie návrhu do katastra nehnuteľností záznamom podľa § 9 Vyhlášky. Namietal, že súd neprihliadal na námietku žalovaného týkajúcu sa toho, že žalobca ako advokát nekonal s odbornou starostlivosťou, keď nielen že nepoučil žalovaného ako svojho klienta, že mu zo zákona patrí vecné bremeno - právo stavby, ale ho aj uviedol do omylu, že je potrebné vykonať všetky náročné činnosti pre usporiadanie právnych vzťahov k pozemkom s Hlavným mestom Bratislava, za ktoré sa mu dojednáva odmena 44.000 Eur bez DPH. Bol toho názoru, že súd bezprávne a protizákonne zvýhodnil žalobcu oproti žalovanému tým, že mu dal za pravdu, že na splnenie predmetu Zmluvy stačilo iba podať jednoduché podanie do katastra na zápis zákonného práva k pozemkom, s prílohami, ktoré žalobca nevyhotovil. Mal za to, že súd neposúdil vec zo všetkých hľadísk namietaných žalovaným a všetky dôkazy vyhodnotil v neprospech žalovaného. Namietal, že žalobca uviedol žalovaného do omylu aj v tom, že mu má patriť akási osobitná odmena za úkony podľa písm. a) bod 1 čl. III. Zmluvy napriek tomu, že sa jasne zaviazal vykonať úkony podľa čl. I Zmluvy, za ktoré mu mala prináležať dohodnutá odmena. Zastával názor, že kombinovaná odmena tak, ako ju nastavil žalobca v čl. III Zmluvy je v rozpore s ustanoveniami vyhlášky, keďže tu nešlo o kombináciu dvoch druhov odmien podľa vyhlášky, ale o akúsi fiktívnu, evidentne znásobenú odmenu pre žalobcu. S poukazom na § 18 ods. 5 zákona o advokácii, § 2 vyhlášky mal žalovaný za to, že odmena vo výške 44.000 Eur bez DPH za poskytnutú právnu službu - podanie návrhu do katastra nehnuteľností na zápis vecného bremena práva stavby podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., ktoré vzniklo zo

zákona, je neprimeraná, v rozpore s princípmi advokátskeho stavu, v rozpore so zákonom - v rozpore s dobrými mravmi s poctivým obchodným stykom (§ 266 OBZ) a v rozpore s advokátskymi predpismi (§ 18 ods. 5 zákona o advokácii a § 2 vyhlášky). Namietal tiež, že v Zmluve nebola jasne, určito a zrozumiteľne definovaná odmena ani platobné podmienky, a to najmä v nadväznosti na čl. I Zmluvy. Bol toho názoru, že čl. III Zmluvy, upravujúci dojednanie odmeny, bol v rozpore s čl. I Zmluvy, upravujúcim predmet Zmluvy, čo spôsobuje neurčitosť a nejasnosť Zmluvy, predovšetkým v otázke, za akú činnosť má mať žalobca nárok na zaplatenie odmeny 44.000 Eur bez DPH. Uviedol, že čl. III. bod 1 Zmluvy, je pre žalovaného, ako laika, neurčitý, nezrozumiteľný, odporuje zákonu a obchádza Vyhlášku, okrem toho je účelový, špekulatívny a zmätočný. Namietal, že súd sa pri posudzovaní nároku na odmenu riadil len čl. II a opomenul čl. I Zmluvy. Ako nepravdivé označil tvrdenie žalobcu, že na začiatku vzťahu nevedel, akým spôsobom sa usporiadávajú právne vzťahy, keď v čl. III Zmluvy uviedol alternatívy, ktoré potvrdzujú, že žalobca v čase podpísania Zmluvy vedel, akým spôsobom je možné vybaviť túto vec i akým spôsobom sa pravdepodobne vybaví. Namietal preto, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k platnej dohode o odmene a z obsahu Zmluvy nie je zrejmé na akej odmene a za aké úkony právnej služby sa účastníci Zmluvy dohodli. Za nepravdivé označil tvrdenie súdu, že žalovaný namietal iba výšku dojednanej odmeny. Poukázal na to, že namietal, že žalobcovi vôbec nevznikol nárok na dojednanú odmenu z dôvodu že nespĺnil predmet Zmluvy, nevybavil vec žalovaného a nevykonal riadne to, na čo bol povinný, pričom pri uzatváraní Zmluvy a stanovení odmeny za rozsah práce bol uvedený do omylu. Súčasne namietal, že odmena nebola dojednaná platne z dôvodu rozporu s § 37 a § 39 OZ, § 265 OBZ, namietal jej neprimeranosť vo vzťahu k tomu, čo žalobca vykonal a na čo sa v zmluve zaviazal. Za nepravdivé považoval konštatovanie súdu, že žalovaný neuhradil žalobcovi žiadnu odmenu. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania vyplýva úhrada sumy 4.000 Eur bez DPH žalovaným žalobcovi, ako preddavok na právne služby, ktorý bol súčasťou odmeny v čl. III bod 1 Zmluvy a pokrýva tak odmenu za vykonanú činnosť žalobcu (podanie do katastra), ako aj náklad za vyhotovenie znaleckého posudku vo výške 1.440 Eur. Uviedol, že náklad za vyhotovenie znaleckého posudku nie je priamym nákladom v zmysle čl. III bod 3. Zmluvy, ako nesprávne uviedol súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ale tieto náklady hradené z preddavku boli dohodnuté ako súčasť odmeny dojednanej v čl. II bod 1. písm. a) Zmluvy. Poukázal na to, že z čl. II bod 3. Zmluvy vyplýva, že priame náklady majú byť hradené klientom osobitne v prípade, ak nebol na ne poskytnutý preddavok, avšak preddavok poskytnutý bol. Napadnuté rozhodnutie považoval za nelogické a protizákonné, keď ukladá žalovanému ako klientovi uhradiť advokátovi dvakrát ten istý náklad duplicitne, a to vo forme preddavku vo výške 4.000 Eur a aj vo forme priameho nákladu podľa čl. III bod. 3 Zmluvy.

Žalovaný ďalej namietal nesprávne právne posúdenie zmluvného vzťahu žalobcu a žalovaného (vzťah advokát - klient), vrátane poučovacej povinnosti žalobcu ako advokáta, nesprávne právne posúdenie hrubého porušenia § 18 ods. 1, 2, 3 zákona o advokácii, § 3, § 5, § 6 Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory, nesprávne právne posúdenie neplatnosti Zmluvy podľa § 37, § 39, § 49a OZ. Uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca ako advokát nepoučil žalovaného ako klienta, že mu zo zákona patrí vecné bremeno - právo stavby podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. a nepoučil ho ani o tom, za čo patrí žalobcovi odmena. Poukázal na to, že z výpovede štatutárneho zástupcu žalovaného vyplýva, že bolo žalobcom prezentované, že sú potrebné rokovania, že to bude zložitá, náročná na čas, s tým, že žalobca vie za kým má ísť a žalovaný mal z rokovaní so žalobcom, ako aj z obsahu Zmluvy za to, že bude potrebné rokovať s mestom, dať žalobu a zastupovať žalovaného pred súdom. Uviedol, že žalobca musel vedieť už v čase podpisu Zmluvy, že ide o jednoduchý úkon, čo vyplýva aj z doplnku Zmluvy, a teda od začiatku musel žalobca vedieť, že žalovaný má nárok zo zákona, pričom na toto ho nikdy neupozornil. Bod 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku ohľadom výkladu § 49 OZ a rozsahu poučovacej povinnosti vzhľadom na predmet činnosti žalovaného, považoval žalovaný za nesprávny neprípustný, protizákonný a arbitrárny. Zastával názor, že neexistuje žiaden dôvod, na základe ktorého by bolo možné požadovať od žalovaného, aby poznal, posúdil a vyhodnotil právnu otázku vecného bremena - práva stavby podľa § 23 zákona č. 182/1993 Z.z. pred alebo počas trvania Zmluvy, nakoľko ide o vysoko odbornú otázku, ktorú nie je žalovaný, ako právnik, schopný poznať a posúdiť a bol to práve žalobca ktorý zabezpečoval žalovaného, že jeho právnu vec vie komplexne vyriešiť, pričom daná právna vec nesúvisela s podnikateľskou činnosťou žalovaného. Právny názor súdu, že žalovaný sa nemal bez príčiny nechať vo svojom úsudku mylne ovplyvniť prípadnými náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu, považoval žalovaný za zmätočný. Mal za to, že súd týmto konštatoval, že skutočne došlo alebo mohlo dôjsť žalobcom k vyvolaniu omylu na strane žalovaného, čo však súd vyložil v neprospech žalovaného tak, že žalovaný si mal pred podpisom Zmluvy zistiť všetky rozhodujúce skutočnosti pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu, a nie tak, že žalobca mu mal vysvetliť možnosti, poradiť mu, že existuje vecné bremeno - právo stavby. Poukázal tiež na zmätočnosť

v argumentácii súdu, čo je zamýšľaným právnym úkonom, či Zmluva alebo samotné usporiadanie právnych vzťahov k pozemkom. Uviedol, že žalobca nevykonával činnosť na požadovanej úrovni, keďže vecné bremeno - právo stavby podľa § 23 Zákona č. 182/1993 Z.z. nie je takým dojednaním ako bolo dojednané v Zmluve, v prípade zániku stavby sa ruší a nezaručuje žalovanému doživotné bezplatné užívanie pozemkov, a teda nie je vybavením veci žalovaného. Za nepravdivé označil tvrdenie súdu, že žalovaný nereklamoval u žalobcu poskytnuté „právne služby“, nakoľko listom zo dňa 19.11.2015 vrátil žalobcovi faktúru č. XXXXXX a reklamoval poskytnuté plnenie v súlade s čl. II bod 4. Zmluvy. Za tendenčné považoval tvrdenie súdu, že žalovaný nereklamoval právne služby pri prevzatí listov vlastníctva od žalobcu a poukázal na to, že žalobca iba odovzdal žalovanému listy vlastníctva bez vysvetlenia a následne zaslal faktúru, ktorej súčasťou nebola špecifikácia vykonaných prác, žalovaný preto nemohol reklamovať právne služby pri odovzdaní listov vlastníctva žalobcom. Namietal tvrdenie žalobcu, že žalovaný mu pred alebo po uzavretí Zmluvy neposkytol žiadnu dokumentáciu, nakoľko bol od začiatku žalobcovi k dispozícii, poskytoval mu súčinnosť a zasielal podklady už v júni 2015. Zdôraznil, že vo februári 2015, teda ešte pred uzavretím Zmluvy, žalobca prevzal od žalovaného plnú moc na nahliadnutie do katastra nehnuteľností. Nebolo mu zrejmé, na základe čoho súd dospel k záveru, že by žalovaný mal žalobcovi predkladať pred uzavretím zmluvy dokumentáciu smerujúcu k jednoduchému podaniu na kataster, keďže medzi stranami nebolo dohodnuté uskutočnenie takéhoto jednoduchého podania. Poukaz súdu na konanie vyvolané Hlavným mestom Bratislava, v ktorom si uplatňuje od žalovaného bezdôvodné obohatenie za užívanie pozemkov, považoval žalovaný za irelevantné. Vzhľadom na uvedené mal za to, že žalobca uviedol žalovaného do omylu, a Zmluva je neplatná s poukazom na § 49 OZ, keďže ju žalovaný podpísal v omyle. Namietal, že súd namiesto toho, aby skúmal, či žalobca ako advokát konal s odbornou starostlivosťou a poučil žalovaného o možnosti vybavenia jeho veci zápisom vecného bremena - práva stavby, skonštatoval, že žalobca ako podnikateľ si mal sám zabezpečiť dostatočné informácie o zamýšľanom právnom úkone a žalobca ho nebol povinný poučovať v takom rozsahu, ako uvádza žalovaný. Namietal, že sa súd nevysporiadal s tvrdením, že žalobca ho nepoučil o tejto významnej skutočnosti, namietal porušenie povinností advokáta § 18 ods. 1, 2, 3 zákona o advokácii, § 3 a 5 Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory. Nesprávne právne posúdenie súdom v danom prípade videl v tom, že súd síce aplikoval § 14 ods. 21, § 18 ods. 1 a 5 zákona o advokácii, tieto však nesprávne interpretoval a vyložil vzhľadom na zistený skutkový stav. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, mal žalovaný za to, že nárok žalobcu je nedôvodný, nakoľko sa zakladá na ničím nepodložených, skreslených a nepravdivých tvrdeniach vychádzajúcich zo Zmluvy, ktorá je v rozpore so zákonom a tento obchádza. Namietal, že súd neprihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, čím porušil zákon a zaťažil konanie vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Napadnutý rozsudok považoval za arbitrárny, prísne formalistický, kedy súd vychádzal iba z tvrdení žalobcu a neprihliadol na tvrdenia žalovaného a nevysporiadal sa s tým v odôvodnení rozsudku, zároveň napadnutý rozsudok je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR II 71/97. Uviedol, že súd svojím konaním a napadnutým rozhodnutím porušil právo žalovaného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, princíp rovnosti účastníkov konania podľa § 47 ods. 3 Ústavy SR, právo na prejednanie veci spravodlivo, nezávislým a nestranným súdom čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietla, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 20.03.2018. Napadnutý rozsudok považoval za vecne i právne správny, keď súd na základe vykonaného dokazovania dostatočne zistil skutkový stav a dospel k správnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že Zmluva bola uzatvorená platne, predmet Zmluvy bol riadne splnený a žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie odmeny vo výške 44.000 Eur bez DPH. Bol toho názoru, že súd sa vysporiadal so všetkými dôkaznými prostriedkami. Uviedol, že žalovaný nesprávne vyložil a aplikoval § 567 ods. 1 až 3 OBZ, z ktorého vyplýva, že činnosť v mene mandanta je povinný vykonávať mandatár podľa pokynov mandanta a v súlade s jeho záujmami, čo žalobca zabezpečil a vykonal. Mal tiež za to, že žalovaný nesprávne právne vyložil § 23 zákona č. 182/1993 Z.z.. V tejto súvislosti uviedol, že podmienky, ktoré vyžaduje zákon, musel žalobca zistiť, osvedčiť, aby kataster nehnuteľností vykonal zápis vecného bremena práva stavby podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z.. Zdôraznil, že vecné bremeno práva stavby sa do katastra nehnuteľností nezapisuje automaticky, ale jeho zápis je výsledkom technických a právnych zručností vlastníka, alebo osoby, ktorú vlastníak splnomocnil. Poukázal na to, že nemal v čase podpisu Zmluvy k dispozícii žiadne potrebné podklady k stavbe, nevedel, či je skutočné prevedenie stavby v súlade s právnym stavom, všetky podklady boli žalobcovi odovzdávané postupne po podpise Zmluvy

a v čase jej podpisu nebol známy skutkový stav stavby, ten zistil postupne. Keďže po podpise Zmluvy zistil, že sa skutočné vyhotovenie stavby nezhodovalo so stavbou zapísanou v katastri nehnuteľností, musel zosúladiť zápis stavby v katastri nehnuteľností so skutočným stavom a na tento účel zabezpečil všetky technické podklady a vyhotovenie geometrického plánu, až následne mohol pristúpiť k právnomu posúdeniu veci a návrhu riešenia na vysporiadanie právnych vzťahov k pozemku. V tomto smere poukázal na výpoveď svedka J. V. W., ktorá potvrdzuje uvedené skutočnosti. Žalobca mal preto za to, že riadne splnil predmet Zmluvy podľa čl. I ods. 1, vykonal všetky potrebné úkony na vyriešenie tejto právnej veci a zabezpečil právne vysporiadanie vzťahov k predmetným pozemkom. Poukázal na to, že podľa čl. V ods. 1 Zmluvy vystavil žalovaný žalobcovi osobitnú plnú moc, ktorej obsahom ale nebolo zastupovanie žalovaného v konaní sp. zn. 7C/248/2014, z tohto dôvodu nemohol žalobca rokovať s hlavným mestom SR Bratislava bez osobitnej plnej moci. Ohľadom žalovaným namietanej výšky odmeny uviedol, že sám predseda predstavenstva žalovaného - V. F. S., E.. navrhol primeranú odmenu 44.000 Eur bez DPH za zápis vecného bremena práva stavby do katastra nehnuteľností, čo potvrdzuje sms-správa zo dňa 02.04.2015 a žalobca tento návrh prijal. S prihliadnutím na zmluvnú voľnosť strán v časti určenia výšky odplaty za poskytnuté právne služby považoval žalobca Zmluvu i v tejto časti za platnú v súlade s právnymi predpismi SR a výšku zmluvnej odmeny za primeranú. Zdôraznil, že žalovaný poskytnuté právne služby nikdy nereklamoval, nenamietal výšku odmeny, osobne prevzal a podpísal faktúru na jej zaplatenie. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

4. Ďalšie vyjadrenie nebolo podané.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu, napadnutého rozsudku, odvolania žalovaného a vyjadrenia žalobcu, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

6. Podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ak vlastníkom domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľností.

7. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. (ďalej len „zákon o advokácii“), advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

8. Podľa § 18 ods. 2 zákona o advokácii, advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

9. Podľa § 18 ods. 5 zákona o advokácii, odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

10. Podľa § 2 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“), pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnych služieb môže advokát dohodnúť s klientom spôsob a výšku zmluvnej odmeny. Výška zmluvnej odmeny nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

11. Podľa § 2 ods. 2 vyhlášky, zmluvná odmena sa určuje

- a) podľa počtu hodín účelne vynaložených na vybavenie veci (hodinová odmena),
- b) paušálnou sumou (paušálna odmena),
- c) podielom na hodnote veci (podielová odmena),
- d) tarifnou odmenou dohodnutou inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny.

12. Podľa § 2 ods. 3 vyhlášky, spôsoby určenia zmluvnej odmeny podľa odseku 2 môžu byť kombinované.

13. Podľa § 6 Vyhlášky, ak advokát neposkytuje právne služby až do úplného vybavenia veci alebo súboru vecí alebo ak ich neposkytuje za celé dohodnuté obdobie, patrí mu pomerná časť dohodnutej paušálnej odmeny; na žiadosť klienta predloží klientovi pri vyúčtovaní špecifikáciu vykonanej práce.

14. Podľa § 49a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútku nerobí právny úkon neplatným.

15. Podľa § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami pochtívneho obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

16. Podľa § 215 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

17. Podľa § 220 ods. 2 CSP, odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

19. Podľa § 391 ods. 1 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

20. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že odôvodnenie rozsudku súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonitosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 220 ods. 2, 3 CSP) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t.j. musí byť preskúmateľné. Tieto požiadavky rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa.

21. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

22. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a

zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. US 115/03).

23. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, keď tvrdí, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s vecnými a právnymi argumentmi žalovaného a taktiež, že napadnutý rozsudok je tendenčný a zmätočný, keďže súd jednostranne vyhodnotil skutkový stav v prospech žalobcu, a to bez uvedenia, ako posúdil niektoré podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty žalovaného. Takéto odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa atribúty podľa ustanovenia § 220 CSP a nemožno ho považovať za postačujúce a už vôbec nie za presvedčivé, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný.

24. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nebol povinný vykonať všetky úkony právnej pomoci špecifikované v čl. I bod. 1 Zmluvy, nevysporiadal sa však s tvrdením žalovaného, že žalobca ako advokát, nevykonal žiaden z dohodnutého rozsahu právnych služieb v zmysle čl. I bod. 1 Zmluvy a súčasne klientom požadovaný výsledok nedosiahol, nakoľko k vysporiadaniu právnych vzťahov k predmetným pozemkom podľa požiadavky klienta a v Zmluve dohodnutým spôsobom v danom prípade nedošlo, došlo iba k zosúladeniu skutkového a právneho vzťahu zápisom v katastri nehnuteľností, t. j. len k zápisu vecného bremena - práva stavby podľa § 23 zákona č. 182/1993 Z.z., ktoré vzniklo zo zákona. Súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neprihliadol a nevysporiadal sa s argumentáciou žalovaného, že k usporiadaniu právnych vzťahov k pozemkom došlo zákonom č. 182/1993 Z. z., nie činnosťou žalobcu, kedy zápis vecného bremena nie je výsledkom právnej pomoci a služieb, ktoré poskytol žalobca v zmysle Zmluvy, v dôsledku čoho žalobcovi neprináleží zmluvne dohodnutá odmena. Okrem uvedeného, súd prvej inštancie sa nedostatočne a nesprávne vysporiadal s námietkami žalovaného o neurčitosti, nejasnosti a nezrozumiteľnosti dojednania odmeny, preddavku a priznania nákladov žalobcovi na znalecký posudok vo výške 1.440 Eur. Ohľadom námietky žalovaného, že žalobca neposkytol služby advokáta s odbornou starostlivosťou, súd uviedol, že z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vzhľadom na služby, ktoré boli reálne poskytnuté žalobcom žalovanému, nebolo zistené, že žalobca pri poskytovaní služieb nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Tento právny záver však súd prvej inštancie bližšie neodôvodnil, a nevysvetlil, na základe akých vykonaných dôkazov a úvah k nemu dospel. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca ako advokát žalovaného ako svojho klienta neupovedomil o tom, že vecné bremeno - právo stavby na pozemku mu patrí zo zákona č. 182/1993 Z.z. a žalovaný mal v zmysle Zmluvy za to, že je potrebné vykonať množstvo náročných činností pre usporiadanie právnych vzťahov k pozemkom s Hlavným mestom SR Bratislava. Súd mal uvedené konanie žalobcu a taktiež zmluvne dojednanú odmenu právne posúdiť s ohľadom na ustanovenie § 18 ods. 2 až 5 zákona o advokácii, § 265 Obchodného zákonníka a rovnako s ohľadom na § 2 Vyhlášky.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, keď tvrdí, že náklad za vyhotovenie znaleckého posudku nie je priamym nákladom v zmysle čl. III bod. 3 Zmluvy, ako nesprávne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie, ale je potrebné ho považovať za náklad, ktorý bol žalobcom uhradený z preddavku, ktorý mu na tento účel poskytol žalovaný v čl. III. bod 1 písm. b) Zmluvy a ktorý bol dohodnutý ako súčasť odmeny dojednanej v čl. III. bod 1. písm. a) Zmluvy. V zmysle čl. III. bod 3. Zmluvy, priame náklady majú byť hradené klientom osobitne popri dohodnutej odmene v prípade, ak na ne nebol poskytnutý preddavok. Vzhľadom na skutočnosť, že podľa čl. III. bod 1 písm. b) Zmluvy na znalecký posudok preddavok poskytnutý bol, odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, keď uložil žalovanému povinnosť uhradiť dvakrát ten istý náklad, a to jednak vo forme preddavku podľa čl. III bod. 1 písm. b) Zmluvy a jednak vo forme priameho nákladu podľa čl. III bod 3 Zmluvy.

Odvolací súd ďalej nesúhlasí s výkladom ustanovenia § 49a Občianskeho zákonníka, ktorý podal súd prvej inštancie v bode 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ani s právnym záverom súdu ohľadom rozsahu poučovacej povinnosti žalobcu vo vzťahu k žalovanému. Vzhľadom na obsah odôvodnenia tohto právneho záveru je zrejmé, že súd prvej inštancie právne posúdil konanie žalovaného ako tzv. neospravedliteľný omyl, keď žalovaný nepostupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú bolo možné od neho požadovať. Podľa názoru odvolacieho súdu takýto právny záver súdu je nesprávny a neaplikovateľný na prejednávajúcu vec, nakoľko v danom prípade nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať konanie, ktoré charakterizoval súd prvej inštancie, a to i vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný dôveroval žalobcovi ako advokátovi a vyhľadal u neho na tento účel právnu pomoc. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca ako advokát mal postupovať s odbornou starostlivosťou a keď zistil skutočnosť, že právne vzťahy k predmetnému pozemku boli vysporiadané zákonom č. 182/1993

Z.z. (§ 23 ods. 5), bol povinný o tom žalovaného ako svojho klienta upovedomiť a vzhľadom na rozsah vykonaných úkonov, mal zmluvne dohodnutú odmenu primerane znížiť, nakoľko túto nemožno v žiadnom prípade považovať za primeranú vo vzťahu k žalobcom poskytnutým právnym službám.

25. Odvolací súd na záver poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 302/2008 z 30.07.2009: „Ak odvolací súd dospel k iným právnym záverom pri posúdení zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, mal správne rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, odvolací súd mohol učiniť zadosť iba kasačným rozhodnutím. Tým, že odvolací súd tak nepostupoval, znemožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, lebo im odoprel možnosť prieskumu správnosti nových, prípadne z pohľadu súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom, však rozhodujúcich skutkových zistení.“

26. Vzhľadom na vyššie uvedený nesprávny procesný postup, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedeného, dôkladne prihliadne na všetky podstatné argumenty žalovaného a riadne sa s nimi vysporiada. Súd svoje rozhodnutie zároveň dostačujúcim spôsobom odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie zároveň rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).